

Грос-Пітон
Скеля Суфрієр
29 березня 2007 року

Джуліан Кріст піднявся на Грос-Пітон на південному заході Сент-Люсії майже за тридцять хвилин. Сходження на Пітон полюблили туристи, і він зі своєю групою пройшов цей маршрут напередодні. Однак цього вечора Джуліан піднявся лише на скелю Суфрієр. Це місце він знайшов учора й вирішив, що воно ідеально підходить для споглядання заходу сонця. Сходження на скелю вимагало трохи більше, ніж просто йти стежкою, що звивалася біля підніжжя. Найважча частина – крутий підйом майже п'ятдесятьма сходинками, що їх із кругляків і бамбука побудували місцеві для переходу через глибоку вузьку ущелину.

Оскільки підйом був єдиною серйозною перешкодою на шляху до скелі Суфрієр, решта подорожі скидалася на спокійний вальс брудною стежкою. Іноді проглядали проблиски Карибського моря і Джелюзі Плантейшн. Сходження було мальовничим, проте аж біля розчищеної прогалини Джуліан зрозумів, що для свого плану обрав бездоганне місце. Він скинув наплічник і розстелив на гладенькому граніті ковдру. Перед ним розкинувся незайманий вид на затоку Пітонс. Десь за сорок хвилин сонце з безхмарного синього неба зайде за обрій.

Джуліан зиркнув на годинник. Для успіху слід усе ідеально підготувати. Станом на сьогодні Джуліан майже все зруйнував. Несправедливо звинувачував її – а поза тим, це саме він приховував дещо. Але цього вечора вони помиряться. Він дістав з наплічника два келихи й відкрив пляшку шампанського «Вдова Кліко». Корок дугою злетів у повітря і зник за скелею. Джуліан спостерігав за польотом корка, а всередині все переверталось.

Удвадцять з початку сходження на Грос-Пітон, він перевіряв вміст кишені, аби впевнитися, що нічого не загубив.

Підготувавшись, Джуліан стояв біля ковдри й милувався сонцем, що сідало за обрій. Затокою плив яскравий вітрильник, і бриз підганяв його. Праворуч унизу виднілися «Цукровий берег» і купка людей, які зібралися подивитись на захід сонця. Він не бачив красивішого місця на землі, аніж це.

За спиною хруснуло, і Джуліан здивувався: як це вона так непомітно піднялася на скелю. Перш ніж ця думка спонукала його повернутися, він відчув удар. Його тіло здригнулося, і від шоку час уповільнився, а рухи стали пригальмованими, так наче пливеш в олії. Лише кров, що просочувалася крізь волосся на голові, повернула його до реальності. Джуліан торкнувся потилиці, спробував випростати руку і впав на коліна. Стоячи навколішках, він бачив, як кров стікає на гранітну скелю, коли він нахиляється: наче художник розбризкує фарбу на полотні. Сонце освітило його руку, пальці засяяли, наче червоні зубці, і, здавалося, належали комусь іншому.

Джуліан підвівся і, хитаючись, двічі ступнув назад і один раз убік, намагаючись обернутися. Сильний удар — ногою в спину — скрутив йому карк, і Джуліан впав зі скелі. Він відчув, як у животі все перевертається, як тоді, коли спостерігав за польотом корка від шампанського. Усе, що він побачив, це розмиту гору й пишну зелень, а через три секунди океан, який поглинув його.

Вище, на скелі Суфрієр, сонце над вечірнім пругом осяяло пролиту кров і на граніті з'явилася тінь від пляшки шампанського й двох келихів. Вони витягнулися на повну, три неживі предмети, вбираючи в себе усю темряву від тіні на яскравому сонці, доки за годину не зблякли, а далі розчинилися й зникли зовсім.

*Зал судового засідання
Високий суд Сент-Люсії
Дев'ять місяців по тому*

Репортерка каналу NBC стояла перед камерою з мікрофоном у руці на тлі Високого суду Сент-Люсії. Оператор почав рахувати: «Три, два, один», — і подав знак.

— Нам щойно повідомили, що повернулися присяжні в справі Ґрейс Сіболд. Дев'ять довгих місяців родина Джуліана Кріста, вбитого у Сент-Люсії в березні, шукала справедливості. Студента четвертого курсу Нью-Йоркського медичного коледжу було знайдено мертвим вранці тридцятого березня. Його винесло хвилями на популярний «Цукровий берег», куди він з однокурсниками приїхав відпочити на весняних канікулах і відсвяткувати весілля друга. Спершу вважалося, що він випадково впав з однієї зі скель Пітонів, але детективи швидко запідозрили вбивство. За два дні з початку розслідування однокурсницю й дівчину Кріста, Ґрейс Сіболд, було заарештовано за підозрою у вбивстві. У Високому суді Сент-Люсії йшов напружений, а інколи й запеклий процес. Сьогодні долю Ґрейс Сіболд вирішать дванадцять присяжних.

Репортерка приклала палець до вуха.

— Як я вже сказала, повернулися присяжні. Ми зайдемо всередину, аби ви почули вирок.

Знімальна група зайшла до судової зали, переповненої глядачами, які вишикувалися вздовж лав, наче під час недільної церковної служби. Репортери й оператори із CNN, BBC і FOX News юрилися біля задньої стіни. Присяжні розсілися, і зала наповнилася мовчазною тривогою, серед якої час від часу чулося клацання об'єктивів: фотографи намагалися зняти кожний жест і вираз обличчя. Тишу раптом розчахнули двері, і констебль завів Ґрейс Сіболд до зали. Преса оскаженіло завертілася:

усі хотіли зробити найкращий знімок загадкової дівчини, за описами журналістів блискучої лікарки в майбутньому й безжальної вбивці в одній постаті.

Констебль підвів Ґрейс до її адвоката, який сидів за столом перед суддею. Захисник підвівся й зашепотів Ґрейс на вухо. Вона ледь помітно кивнула. Суддя закликав залу до порядку, тричі гучно стукнувши молотком.

— Високий суд Сент-Люсії, Південний округ, справа Сент-Люсії проти Ґрейс Сіболд, — він подивився на присяжних. — Старшино, чи дійшли ви одностайного рішення у цій справі?

— Так, ваша честь, — відповів чоловік середнього віку, тримаючи тонку папку.

Констебль забрав папку в старшини присяжних і передав судді. Той поклав її перед собою. Далі відкрив і мовчки прочитав вирок; його обличчя залишалося незворушним. Потім суддя подивився в натовп.

— Прошу всіх присутніх тут цього ранку поважати Високий суд і утриматися від емоційних реакцій після винесення вироку. Окрім того, я звертаюся до ЗМІ й прошу залишатися в прес-зоні та не перетинати огорожу.

Суддя глянув на вирок, зробив паузу й подивився на Ґрейс Сіболд.

— Міс Сіболд, підведіться, будь ласка.

Ґрейс встала. У лункій тиші її стілець пронизливо скрипнув по плитці підлоги.

— У справі Сент-Люсії проти Ґрейс Сіболд, — промовив суддя, — за звинуваченням в умисному вбивстві, суд присяжних визнає підсудну... винною.

Залою прокотився шум оплесків родини Джуліана Кріста й вигуків підтримки батькам Ґрейс Сіболд, які сопіли й плакали.

— Ґрейс Сіболд, за наказом Високого суду вас визнано винною в умисному вбивстві й буде відправлено до виправної установи Борделе до призначення покарання. Міс Сіболд, чи повністю ви розумієте звинувачення, висунуте проти вас, та можливе покарання за скоєне?

Ґрейс пробурмотіла ледь чутне «так».

— Ви маєте право звернутися до суду присяжних.

Ґрейс похитала головою й знову пробурмотіла. «Ні».

Суддя тричі грюкнув, коли адвокат Ґрейс Сіболд спробував підтримати її. Тіло Ґрейс обм'якло, і вона всією вагою навалилася на адвоката, тож він переклав її на той-таки дерев'яний стілець, що до цього порушив тишу судової зали. Констебль швидко підійшов до Ґрейс й узяв її під руки, щоб відвести за ґрати.

Хоч суддя не припиняв стукати молотком, репортери викрикували питання вслід Ґрейс, яку виводили із зали суду.

— Ґрейс, ви дійсно зробили це?

— Ви винні?

— Чи оскаржуватимете ви це рішення, Ґрейс?

— Чи жалкуєте ви про скоєне?

— Ви хочете сказати щось родині Джуліана?

Один особливо впертий проліз до огорожі, перехилився через перила з червоного дерева, щоб якомога ближче бути до дверей, до яких констебль вів Ґрейс.

— Ґрейс! — наполегливо вигукнув він, привернувши її увагу. Дівчина подивилася на нього. Коли їхні очі зустрілися, репортер перехилив мікрофон через огорожу, зменшуючи відстань до неімовірних тридцяти сантиметрів.

— Чому ви вбили Джуліана?

У відповідь на пряме запитання репортера Ґрейс лише кліпнула. Констебль відштовхнув мікрофон убік і провів дівчину крізь двері, лишаючи позаду репортерів, що кричали й клацали камерами.

РОЗДІЛ 3

— Звідки така цікавість, міс Раян? — запитав інспектор Клод Пірр.

Пірр був високим худорлявим чоловіком, коротко стриженим настільки, що просвічував череп. Він керував відділом розслідувань у поліції Сент-Люсії вже двадцять років. Корінний житель, що народився і виріс тут, він став продуктом острова і шкільної системи, прикладом того, що тяжка праця й наполегливість можуть привести на верхівку кар'єрної драбини. Усе на цьому маленькому острові було таким самим, як у будь-якому великому місті США. Сідні вже опрацювала інформацію про інспектора Пірра і знала, що він страшенно пишається батьківщиною і власною роллю в її житті.

— Я знімаю документальний фільм про Джуліана Кріста і шукаю когось обізнаного в цій справі. Когось, хто міг би відкрити подробиці цієї історії.

— Яка мета цього фільму?

— Розповісти правду про те, що сталося з Джуліаном. Фільм вийде в Штатах. Я приїхала до Сент-Люсії, щоб зібрати факти й деталі справи та відзняти трохи матеріалу. Студія виділила мені скромний бюджет, щоб привезти знімальну групу сюди й подивитися, чи достатньо цього для зйомок.

— Достатньо чого, міс Раян? Справу Джуліана Кріста закрито багато років тому. Правду вже сказано.

— Достатньо інтриги, — відповіла Сідні.

Інспектор Пірр усміхнувся.

— Не впевнений, що трагічну смерть молодого чоловіка можна назвати «інтригою». Припускаю, що ви радше шукаєте щось бентежне.

Сідні шукала значно більше, ніж бентежну історію. Вона шукала білі плями в справі. Те, що інспектор Пірр і його колеги